

Rozprava v Řádu Lyricus

Prožitek Navigátora Celistvosti

Tyto rozpravy přeložil James, tvůrce materiálů o Tvůrcích Křídel. Jsou velmi významnou součástí učebních metod, které používají instruktoři Výukového Řádu Lyricus, kterého je James členem. Tyto rozpravy jsou zpřístupněny vůbec poprvé.

Tyto rozpravy jsou dialogem mezi učitelem a žákem a byly zaznamenány kvůli své vypovídající hodnotě, aby z nich mohli těžit i ostatní.

Žák: Co mi brání v prožitku mého nejnvnitřnějšího Já?

Učitel: Nic.

Žák: Tak proč se mi tedy tato zkušenost nedaří?

Učitel: Máš strach.

Žák: Takže, strach mi brání?

Učitel: Nic ti nebrání.

Žák: Ale neříkal jste právě přece, že strach je důvodem, proč se mi nedaří prožít tento stav vědomí?

Učitel: Ano, ale nebrání ti v tom.

Žák: Tak co mi tedy brání?

Učitel: Nic.

Žák: Jakou roli pak tedy hraje strach?

Učitel: Když jsi ve vězení, čeho se nejvíce bojíš, když sníš o tom, že budeš osvobozen?

Žák: Že se budu muset vrátit do vězení... Takže, vy říkáte, že se bojím zakusit mé nejnvnitřnější Já, protože se pak vrátím do mého stavu nevědomosti.

Učitel: Ne. Já říkám, že tvůj strach z nevědomosti tě drží v nevědomosti.

Žák: Jsem z toho zmatený. Myslel jsem, že jste říkal, že se bojím zakusit mé vyšší Já, ale nyní mi připadá že říkáte, že se bojím mého lidského Já. Tak jak je to tedy?

Učitel: Máš strach z návratu do svého lidského bytí potom, co zakusíš Božskou podstatu, která je v tobě uložena.

Žák: Proč?

Učitel: Když jsi na poušti a máš žízeň, po čem ze všeho nejvíce toužíš?

Žák: Po vodě?

Učitel: Takže když ti dám sklenku vody budeš spokojen?

Žák: Ano.

Učitel: Jak dlouho?

Žák: Aha. Už vím kam míříte. Ze všeho nejvíce bych toužil být někde blízko vody, abych se mohl kdykoliv napít, nebo ještě lépe, chtěl bych úplně odejít z pouště.

Učitel: A když poušť miluješ, neměl bys strach ji opustit?

Žák: Říkáte, že mám strach zakusit mé nejnvtřnější Já, protože bych pak chtěl opustit tento svět, ale jak se toho mohu bát, když jsem to nikdy nezakusil?

Učitel: To není ten strach co tě zaplaví, když tě chce někdo zabít. Je to strach ze stínu, který je velice tajemný, odvěký a prvotní, takže okamžitě víš, že překonává tento život i tento svět, a toto vědění tě neodvolatelně změní.

Žák: Takže se opravdu bojím změny?

Učitel: Z nevratnosti té změny máš strach.

Žák: Ale jak to víte? Jak víte, že se tak hrozně bojím, že nemohu prožít mé vnitřní Já?

Učitel: Aby mohl být lidský nástroj ve stálé interakci s tímto světem, zabudovali do něj tvůrci tohoto lidského nástroje určité sensorické zábrany. Protože nebyly úplně dostatečné, byl zabudován do Genetické Mysli lidského druhu též instinktivní strach z toho, že jedinec bude přemístěn ze své dominantní reality. To jsou dva důvody, proč to vím.

Žák: Ale to není čestné. Říkáte, že moje schopnost prožít mé nejnvtřnější Já byla potlačena samotnými tvůrci. Proč? Proč mám být neustále frustrován z vědomí, že mám v sobě božskou jiskru, ale není mi dovoleno se s ní spojit?

Učitel: Máš rád tento svět?

Žák: Ano.

Učitel: Jsi zde v pozici lidského nástroje, aby jsi tento svět ovlivňoval a naladil se na tuto dominantní realitu a vnesl do ní své pochopení svého nejnvnitřnějšího Já, i když není úplně jasné, silné, nebo čisté.

Žák: Ale kdybych prožil zkušenost spojení s mým vnitřním Já, nemohl bych do tohoto světa vnést více z tohoto pochopení?

Učitel: To je falešná představa, která tě frustruje. Myslíš, že zkušenost této úžasné energie a inteligence může být zredukována aby byla přeložena lidskému chápání?

Žák: Ano.

Učitel: A jak?

Žák: Mohu učit druhé jaké to je, když jsou v souladu se svojí duší. Mohu do tohoto světa vnést více světla a inspirovat druhé, aby ho v sobě též začali hledat. Není to přesně to, co děláte vy?

Učitel: Učil jsem tě, jak dosáhnout tohoto stavu?

Žák: Ne. Ale inspiroval jste mě.

Učitel: Opravdu si to myslíš? Neříkal jsem ti právě, že v lidském nástroji nemůžeš prožít tento stav? Takto definuješ inspiraci?

Žák: V tomto specifickém případě jsem to tak nemyslel, ale inspirujete mě k hlubšímu přemýšlení o problémech se kterými se setkávám.

Učitel: Když chceš do tohoto světa vnést více světla, jak ti to může umožnit interakce s tvým nejnvnitřnějším Já?

Žák: To je právě to. Nevím, jestli by to pomohlo. Jen se mi zdá logické, že by mohlo. Neměli snad všichni dobří učitelé tento vhled? Nemáte ho snad vy?

Učitel: Je pravda, že jsou učitelé, kteří jsou schopni přepnout svoji dominantní realitu a naučili se to integrovat do svého života, aniž by ztratili vyrovnanost nebo efektivnost v tomto světě, ale ti jsou velmi vzácní.

Žák: Já vím. Ale to je přesně to oč usiluji. To se dá naučit, že ano? Můžete mě to naučit?

Učitel: Ne, to se nedá naučit. To nejde vysvětlit. To nelze získat instruktáží, ezoterickými technikami, ani zjevením.

Žák: Tak jak tuto schopnost tito učitelé získali?

Učitel: Žádný tuto schopnost nezískal. Z mého pohledu žádný učitel v lidském nástroji na Zemi, nyní ani v minulosti, neměl schopnost žít jako člověk a zároveň jako fragment Boha. Ani nebyl žádný učitel schopen s jistotou přecházet mezi těmito dvěma realitami a mohl to řídit.

Žák: To mě překvapuje. Proč tomu tak je?

Učitel: Ze stejných důvodů, o kterých jsem již dříve mluvil. Myslíš, že se to nevztahuje na všechny lidi?

Žák: Dokonce i na Ježíše?

Učitel: I na Ježíše.

Žák: Tak proč mám pak takovou touhu? Kdo mi podstrčil myšlenku, že jsem schopen zakusit toto nejvnitřnější Já, čili fragment Boha?

Učitel: Když někdo zakusil vítr, nezakusil i něco málo z hurikánu?

Žák: To připouštím.

Učitel: A když zakusí déšť, nerozumí víc hurikánům?

Žák: Ano.

Učitel: Když jsi nikdy neprožil hurikán, ale znáš vítr a déšť, jsi schopen si představit hurikán lépe, než když bys nikdy nezažil vítr a déšť?

Žák: Myslím, že ano.

Učitel: Stejný je i případ fragmentu Boha v lidském nástroji. Můžete poznat bezpodmínečnou lásku, nezměrnou nádheru, harmonii, úctu a celistvost, a poté si můžete představit charakteristiky a schopnosti fragmentu Boha v sobě. Někteří učitelé se jednoduše trochu více dotkli okraje Božského fragmentu než jiní, ale ujišťuji tě, že žádný z nich nevstoupil do jeho hlubin za svého pobytu v lidském nástroji.

Žák: Ale někteří učitelé jsou přece schopni cestovat mimo své tělo?

Učitel: Ano, ale stále žijí v lidském nástroji zatím co cestují. Vše co říkám do sebe stále zapadá.

Žák: Tak co mám dělat? Vzdát se touhy po tomto zážitku?

Učitel: Existuje ryba, která je schopná opustit svůj vodní svět na jakémsi ekvivalentu křídel. Může, i když jen na krátký okamžik, zakusit svět bytostí dýchajících vzduch. Myslíš, že tato létající ryba touží dotknout se mraků, lézt po stromech, nebo bloumat po lese?

Žák: Nevím... pochybuji.

Učitel: Tak proč potom létá nad vodou?

Žák: Myslím, že je to nějaký instinkt, nějaká vývojová nutnost —

Učitel: Přesně.

Žák: Takže vy říkáte, že s lidmi je to stejné. Snažíme se zažít náš božský fragment z důvodů vývojové potřeby, nebo nutkání?

Učitel: Ano, a stejně jako létající ryba opouštíme náš svět pouze na krátký okamžik, a pak se do něj opět vnoříme. Ale pokud jsme nad povrchem našeho světa, na okamžik

zapomeneme, že jsme pouze lidé se začátkem a koncem. Nicméně, když to uděláme, nepředstavujeme si, že bychom se chtěli dotknout tváře Boha v nás.

Žák: Ale já ano. Mám pocit že mohu, a dokonce bych se měl dotknout tohoto fragmentu Boha.

Učitel: Myslíš si to, protože máš bujnou fantazii a naivitu člověka, který není obeznámen se zážitkem Prvotního Zdroje.

Žák: Takže vy to takhle necítíte?

Učitel: Každý, kdo se naladí na nejvyšší vibrace svého nejnvnitřnějšího Já, to bude cítit, a bude tím veden. Jediný rozdíl je v tom, že já jsem spokojen s vědomím, že to neprožiji, pokud budu vtělen v lidském nástroji.

Žák: A z čeho pramení tato spokojenost, kterou já nemám?

Učitel: Schopnost přenášet mé energie do tohoto světa, aniž bych je používal k pronásledování druhých.

Žák: Ale já myslel, že jste říkal, že se jedná o vývojovou nutnost? Jak mám ovládat tyto touhy nebo ambice?

Učitel: Žij v tomto světě s plným zanícením a silou. Sleduj fragment Boha v tomto světě, i když je to třeba jen uhasínající maják, nebo unavené světélko. Sleduj jej! Pečuj o něj! Nebud' unáhlený abys ho hledal v hlubinách svého srdce nebo své mysli, kde si myslíš, že by mohlo být.

Žák: Při těchto slovech je těžké nezůstat deprimován. Je to jako by mi někdo říkal, že vize, které jsem měl jsou pouhým preludem, nebo světelným trikem.

Učitel: Tento svět je světem stínů a ozvěn. Můžeš pronásledovat jejich zdroj, když po tom toužíš, ale pravděpodobně při tom v tomto světě přijdeš o život. Zkrátíš svoji zkušenost se stíny a ozvěnou, což jest pravou příčinou tvé inkarnace na tuto planetu v této době.

Žák: Ale to je jako výzva k pasivitě, jako bych přišel zakusit tento svět a při tom nezkusil ho změnit. Mám pocit, jako bych tady byl s misí zlepšit ho, změnit ho k lepšímu, a přicházím o jakousi zkušenost, o schopnost udělat to. Co to cítím a proč?

Učitel: Když cítíš sluneční teplo, měníš při tom slunce?

Žák: Ne.

Učitel: A když držíš v ruce kus ledu, měníš ho?

Žák: Ano. Roztává.

Učitel: Takže existují některé věci, které můžeš pouze zakusit a jiné, které můžeš změnit.

Žák: A já bych měl pochopit rozdíl.

Učitel: To by pomohlo.

Žák: Já vím. To je základ. Nejsem si jist, jestli mi to pomáhá být méně deprimován.

Učitel: Souhlasím s tím, že to víš, ale nemusíš to ještě nezbytně praktikovat. Základem života je cvičit rozvahu a rozlišování, a i když lidé považují tento koncept za základní, je kritický rozdíl v tom žít život ve stavu naplnění, nebo jak tomu říkáš, ve frustraci.

Žák: Takže nemohu změnit skutečnost, že božská jiskra ve mě je pro mou lidskou mysl nepoznatelná a musím to přijmout. Je to ta lekce, kterou se mám zde naučit?

Učitel: Ne.

Žák: Tak co tedy?

Učitel: Koncept fragmentu Boha v tobě je mocný. Lze nad ním rozjímat, ale nelze jej prožít jako dominantní realitu v lidském nástroji. Skrze přístup rozjímání se můžeš naučit rozlišování a pomocí rozlišování se naučíš jak manévrovat ve světě stínů a ozvěň tak, abys docílil změn, které jsou v souladu se záměry Prvotního Zdroje. Máš ztvárňovat vůli fragmentu Boha, raději než hledat, jak jej zakusit. Tím způsobem eliminuješ energie strachu a frustrace, které protékají tvou myslí.

Žák: Děkuji. Vaše instruktáž rozezněla akord, který jsem hledal od té doby, co jsem našel tuto cestu, a cítím souznění.

Učitel: V souznění jsi veden.

